

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

21. märts 2019*

Eelotsusetaotlus – Direktiiv 93/13/EMÜ – Kohaldamisala – Artikli 2 punktid b ja c – Mõisted „tarbija“ ja „müüja või teenuste osutaja“ – Eluaseme soetamise rahastamine – Tööandja poolt töötajale ja tema abikaasale kui solidaarsele kaaslaenusajale antud kinnisvara soetamise laen

Kohtuasjas C-590/17,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Cour de cassationi (Prantsusmaa kassatsioonikohus) 4. oktoobri 2017. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 12. oktoobril 2017, menetluses

Henri Pouvin,

Marie Dijoux, abielunimi Pouvin,

versus

Électricité de France (EDF),

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: neljanda koja president M. Vilaras kolmanda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud J. Malenovský, L. Bay Larsen, M. Safjan (ettekandja) ja D. Šváby,

kohtujurist: M. Bobek,

kohtusekretär: ametnik R. Şereş,

arvestades kirjalikku menetlust ja 12. septembri 2018. aasta kohtuistungil esitatud,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- H. Pouvin ja M. Dijoux, abielunimi Pouvin, esindaja: advokaat J. Buk Lament,
- Électricité de France (EDF), esindaja: advokaat E. Piwnica,
- Prantsuse valitsus, esindajad: D. Colas, J. Traband ja A.-L. Desjonquères,
- Kreeka valitsus, esindajad: M. Tassopoulou, D. Tsagkaraki, C. Fatourou ja K. Georgiadis,
- Euroopa Komisjon, esindajad: N. Ruiz García ja C. Valero,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

olles 15. novembri 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288) artikli 2 punkte b ja c.
- 2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses ühelt poolt Henri Pouvini ja Marie Dijoux', abielunimi Pouvin, ning teiselt poolt Électricité de France'i (EDF) vahel seoses nimetatud ettevõtja poolt Henri Pouvinile ja Marie Dijoux'le antud kinnisvara soetamise laenu raames tagasi maksta jäänud summa tasumise nõudega.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 93/13 üheksandas, kümnendas ja neljateistkümnendas põhjenduses on märgitud:

„[...] kauba ja teenuste omandajad peaksid olema kaitstud müüja või teenuste osutaja volist tulenevate kuritarvituste eest, eelkõige ühepoolsete tüüplepingute ning oluliste õiguste ebaõiglase lepingutest väljajätmise eest;

tarbijat saab tõhusamalt kaitsta, kui ebaõiglaste tingimuste suhtes võetakse vastu ühtsed õigusnormid; kõnealuseid õigusnorme tuleks kohaldada müüjate või teenuste osutajate ning tarbijate vahel sõlmitud kõigi lepingute suhtes; seetõttu tuleb käesoleva direktiivi reguleerimisalast muu hulgas välja jätta töölepingud, pärimisõigust ja perekonnaõigust käsitlevad lepingud ning lepingud, mis on seotud äri- või täisühingute asutamise ja töö korraldamisega;

[...]

käesolevat direktiivi kohaldatakse ka kaubandus-, äri- või kutsetegevuse suhtes“.

- 4 Direktiivi artikli 1 lõikes 1 on sätestatud:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on ühtlustada liikmesriikide õigus- ja haldusnormid, mis käsitlevad ebaõiglasi tingimusi müüja või teenuste osutaja ning tarbija vahel sõlmitud lepingutes.“

- 5 Sama direktiivi artiklis 2 on nähtud ette:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

- a) *tarbija* – füüsiline isik, kes käesoleva direktiiviga hõlmatavate lepingute raames toimib eesmärkidel, mis ei ole seotud tema kaubandus-, majandus- ega kutsetegevusega;
- b) *müüja või teenuste osutaja* – füüsiline [või juriidiline] isik, kes käesoleva direktiiviga hõlmatavate lepingute raames toimib eesmärkidel, mis on seotud tema kaubandus-, majandus- või kutsetegevusega, olenemata sellest, kas ettevõtte on era- või riigiomanduses“. [täpsustatud tõlge]

Prantsuse õigus

6 Tarbijakaitseseadustiku (code de la consommation) artiklis L. 132-1 on põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis võetud direktiiv 93/13 Prantsuse õigusse üle.

7 Selle artikli esimeses lõigus on sätestatud:

„Ettevõtja ning ettevõtjaks mitteoleva isiku või tarbija vahel sõlmitud lepingutes on ebaõiglased lepingutingimused, mille eesmärk või tagajärg on tekitada lepingupoolte õiguste ja kohustuste oluline tasakaalustamatus ettevõtjaks mitteoleva isiku või tarbija kahjuks.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

8 EDF andis 3. aprillil 1995 H. Pouvinile, kes oli nimetatud äriühingu töötaja, ja tema abikaasale (edaspidi „laenusaajad“) eluaseme soetamise abikava raames eluaseme soetamise rahastamiseks laenu summas 57 625,73 eurot, mis tuli tagasi maksta 240 kuumaksena kahe kümneaastase tagasimakseperioodi jooksul vastavate intressimääradega 4,75% ja 8,75% (edaspidi „laenuleping“).

9 Lepingu artikli 7 kohaselt lõpeb laenuleping automaatselt juhul, kui laenusaaaja ei kuulu mis tahes põhjusel enam EDFi töötajate hulka. Nimetatud klausli alusel muutub laenu põhisumma töölepingu lõppemise korral kohe sissenõutavaks, ilma et laenusaajad oleksid jättnud oma kohustused täitmata.

10 H. Pouvin lahkus 1. jaanuaril 2002 EDFist töölt ja laenusaajad lõpetasid laenumaksete tasumise.

11 EDF pöördus 5. aprillil 2012 pärast seda, kui ta oli kohaldanud laenulepingu automaatse lõppemise klauslit seoses asjaoluga, et laenusaaaja ei kuulu enam EDFi töötajate hulka, laenusaaajate vastu hagiga kohtusse, nõudes 50 238,37 euro tasumist, mis vastas tagasi maksta jäänud põhisummale, intressile alates 1. jaanuarist 2002 ning 3517 eurole leppetrahvi klausli alusel.

12 Tribunal de grande instance de Saint-Pierre (Saint-Pierre'i esimese astme kohus, Prantsusmaa) tunnistas 29. märtsi 2013. aasta kohtuotsuses ebaõiglaseks klausli, mille kohaselt juhul, kui laenusaaaja ei kuulu enam EDFi töötajate hulka, laenuleping automaatselt lõpeb. Seetõttu jättis nimetatud kohus rahuldamata EDFi nõude tuvastada, et leping on automaatselt lõppenud. Samal ajal tunnistas nimetatud kohus laenulepingu lõppenuks põhjusel, et laenusaajad on jättnud tagasimaksekohustuse täitmata ning mõistis laenusaaajatelt solidaarselt välja summa 44 551,84 eurot, millele lisandub 6% intress alates 5. aprillist 2012, ja 3118,63 eurot, millele lisandub 6% intress alates kohtuotsuse kuulutamise päevast lepingu täitmata jätmise tõttu laenusaaajate poolt EAFile tekitatud kahju hüvitamiseks.

13 Cour d'appel de Saint-Denis (Saint-Denis' apellatsioonikohus, Prantsusmaa) tühistas 12. septembri 2014. aasta kohtuotsusega 29. märtsi 2013. aasta otsuse ja sedastas, et vaidlusalune leping lõppes 1. jaanuaril 2002. Sellest tulenevalt mõistis ta laenusaaajatelt EDFi kasuks välja summa 50 238,37 eurot, millele lisandub 6% intress alates 1. jaanuarist 2002, kusjuures pärast nimetatud kuupäeva makstud summad tuleb maha arvata. Lisaks sellele mõistis kohus leppetrahvi klausli alusel laenusaaajatelt EDFi kasuks välja summa 3517 eurot koos seadusjärgse viivisega alates 1. jaanuarist 2002.

14 Kohus leidis, et tarbijakaitseseadustiku artikkel L. 132-1 ei ole käesoleval juhul kohaldatav, kuna EDF sõlmis laenulepingu tööandja rollis ja seetõttu ei saa teda käsitada „ettevõtjana“ selle artikli tähenduses.

15 Laenusaajad esitasid selle otsuse peale kassatsioonkaebuse, väites, et nad tegutsesid tarbija rollis ning tuginesid seejuures Cour de cassationi (Prantsusmaa kassatsioonikohus) praktikale, mille kohaselt on ebaõiglane klausel, milles nähakse ette laenulepingu lõppemine lepinguga mitteseotud põhjusel.

- 16 Cour de cassation (kassatsioonikohus) leiab, et nimetatud väites tõstatatud küsimused, millest sõltub kassatsioonkaebuse lahendus, nõuavad direktiivi 93/13 artikli 2 ühtset tõlgendamist.
- 17 Neil asjaoludel otsustas Cour de cassation (kassatsioonikohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
- „1. Kas [direktiivi 93/13] artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et kui äriühing nagu EDF annab töötajale eluaseme soetamise abikava raames kinnisvara soetamise laenu, mida on õigus saada ainult äriühingu töötajatel, toimib ta müüja või teenuste osutajana?
 2. Kas [direktiivi 93/13] artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et kui äriühing nagu EDF annab niisuguse kinnisvara soetamise laenu oma töötaja abikaasale, kes ei ole selle äriühingu töötaja, vaid solidaarne kaaslaenusaja, toimib ta müüja või teenuste osutajana?
 3. Kas [direktiivi 93/13] artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et äriühingu nagu EDF töötaja, kes on sõlminud selle äriühinguga kinnisvara soetamise laenulepingu, toimib tarbijana?
 4. Kas [direktiivi 93/13] artiklit 2 tuleb tõlgendada nii, et selle töötaja abikaasa, kes ei sõlmi sama laenulepingut mitte äriühingu töötaja, vaid solidaarse kaaslaenusaja rollis, toimib tarbijana?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

- 18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub oma küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, sisuliselt selgitada, kas direktiivi 93/13 artikli 2 punkte b ja c tuleb tõlgendada nii, et ühelt poolt teatava ettevõtja töötaja ja tema abikaasa, kes sõlmivad selle ettevõtjaga krediidilepingu, mille sõlmimise võimalus on põhimõtteliselt üksnes ettevõtja töötajatel ja mille eesmärk on rahastada isikliku eluaseme soetamist, on „tarbijad“ selle artikli 2 punkti b tähenduses, ja teiselt poolt, kas selle krediidi andmise raames tuleb sama ettevõtjat käsitada „müüja või teenuste osutajana“ selle artikli 2 punkti c mõttes.
- 19 Kõigepealt olgu märgitud, et direktiivi 93/13 kümnenda põhjenduse kohaselt tuleb ühtseid õigusnorme ebaõiglaste tingimuste kohta kohaldada „kõigi lepingute“ suhtes, mis on sõlmitud selle direktiivi artikli 2 punktides b ja c määratletud „müüja või teenuste osutaja“ ning „tarbija“ vahel (17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 46).
- 20 Samuti on direktiivi 93/13 kümnendas põhjenduses märgitud, et „direktiivi reguleerimisalast [tuleb] välja jätta töölepingud“.
- 21 Neil asjaoludel tuleb kontrollida, kas asjaolu, et krediidilepingu pooled, nagu on kõne all põhikohtuasjas, on seotud ka töölepingu kaudu, mõjutab krediidilepinguga seoses vastavalt nende „tarbija“ ja „müüja või teenuste osutaja“ rolli direktiivi 93/13 artikli 2 punktide b ja c tähenduses.
- 22 Nimetatud sätte kohaselt on „tarbija“ füüsiline isik, kes asjaomase direktiiviga hõlmatavate lepingute raames toimib eesmärkidel, mis ei ole seotud tema majandus- ega kutsetegevusega. Lisaks on sätestatud, et „müüja või teenuste osutaja“ on füüsiline või juriidiline isik, kes direktiiviga 93/13 hõlmatavate lepingute raames toimib eesmärkidel, mis on seotud tema majandus- või kutsetegevusega, olenemata sellest, kas ettevõtja on era- või riigiomanduses.
- 23 Nii nähtub Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast, et direktiivis 93/13 on selle kohaldamisalasse kuuluvad lepingud määratletud viitega rollile, milles lepingupartnerid tegutsevad – sellele, kas nad tegutsevad oma majandus- või kutsetegevuse raames või mitte (17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 24 Esiteks, mis puutub mõistesse „tarbija“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b mõttes, siis on see objektiivne ja sõltumatu konkreetsetest teadmistest, mis asjaomasel isikul võivad olla, või teabest, mis sel isikul tegelikult olemas on (3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, punkt 21).
- 25 Seoses sellega tuleb meenutada, et tarbija on suhetes müüja või teenuste osutajaga nõrgemal läbirääkimispositsioonil ja omab vähem teavet, mis viib selleni, et tarbija nõustub müüja või teenuste osutaja eelnevalt välja töötatud tüüptingimustega, ilma et tal oleks võimalik mõjutada nende sisu (3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, punkt 18 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Liikmesriigi kohus, kes lahendab vaidlust seoses lepinguga, mis võib kuuluda selle direktiivi kohaldamisalasse, on kohustatud kõiki tõendeid ja eelkõige lepingutingimusi arvesse võttes kontrollima, kas ostjat saab kvalifitseerida „tarbijaks“ direktiivi 93/13 tähenduses. Selleks peab liikmesriigi kohus arvesse võtma kõiki kohtuasja asjaolusid ja eelkõige vaadeldava lepingu esemeks oleva asja või teenuse laadi, mis võib ära näidata, mis otstarbel asi või teenus osteti (3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, punktid 22 ja 23).
- 27 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et ehkki advokaadil on kõrgema tasemega oskusteave, võib teda direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b tähenduses käsitada „tarbijana“, kui ta sõlmib lepingu, mis ei ole seotud tema majandus- või kutsetegevusega (vt selle kohta 3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, punktid 26 ja 27).
- 28 Direktiivi 93/13 artikli 2 punktis b esineva mõiste „tarbija“ lai tõlgendus võimaldab tagada direktiiviga ette nähtud kaitse kõigile füüsilistele isikutele, kes on käesoleva kohtuotsuse punktis 25 esitatud selgitusele vastav lepingu nõrgem pool.
- 29 Eeltoodud kaalutlustest tulenevalt ei ole asjaoluga, et füüsiline isik sõlmib lepingu (välja arvatud töölepingu) tööandjaga, iseenesest vastuolus nimetatud isiku määratlemine „tarbijana“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b tähenduses.
- 30 Lisaks ei jäta asjaolu, et teatavat liiki tarbijalepinguid saavad sõlmida ainult teatavat liiki tarbijaid, neid direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b tähenduses „tarbija“ staatusest ilma, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 60.
- 31 Kui hulk lepinguid, mille tarbijad on sõlminud oma tööandjatega, jäetaks nimetatud direktiiviga antud kaitse kohaldamisalast välja, võtaks see kõigilt neilt tarbijatelt selle direktiiviga ette nähtud kaitse (vt analoogia alusel 15. jaanuari 2015. aasta kohtuotsus Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, punkt 29).
- 32 Mis puutub töölepingute direktiivi 93/13 kohaldamisalast väljajätmissse, siis olgu märgitud, et krediidileping, nagu on põhikohtuasjas käsitletav leping, ei reguleeri töösuhet ega käsitle töötamise tingimusi ning seetõttu ei saa seda käsitada „töölepinguna“, nagu tões kohtujurist oma ettepaneku punktis 58.
- 33 Mis teiseks puutub mõistesse „müüja või teenuste osutaja“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tähenduses, siis on oluline märkida, et liidu seadusandja kavatsus oli anda mõistele „müüja või teenuste osutaja“ lai tähendus (17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 34 Ühelt poolt näitab direktiivi prantsuskeelses versioonis sõna „toute“ („iga“) kasutamine selles sättes selgelt, et iga füüsiline või juriidiline isik võib käsitada „müüja või teenuste osutajana“ direktiivi 93/13 tähenduses, kui ta tegutseb majandus- või kutsetegevuse raames (17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 49).

- 35 Teiselt poolt on selles sättes silmas peetud mis tahes majandus- või kutsetegevust, „olenemata sellest, kas ettevõtte on era- või riigiomanduses“. Sellest tuleneb, et direktiivi 93/13 artikli 2 punkt c on kohaldatav nii tulunduslikele kui ka mittetulunduslikele organisatsioonidele, välistamata üldhuviteenuseid osutavaid üksusi (vt selle kohta 17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punktid 50 ja 51).
- 36 Mõiste „müüja või teenuste osutaja“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tähenduses on funktsionaalne mõiste, mis hõlmab selle hindamist, kas lepinguline suhe on sõlmitud tegevuse raames, mida isik teostab majandus- või kutsetegevuses (vt selle kohta 17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 55).
- 37 Euroopa Kohus on juba otsustanud, et haridusasutust, mis osutab lisaks oma põhitegevusele üliõpilasele täiendavat teenust, mis oma olemuselt on krediidileping, võib direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tähenduses käsitada „müüja või teenuse osutajana“ (vt selle kohta 17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punktid 57 ja 58).
- 38 Sellise lepingu puhul tuleneb haridusasutuse ja üliõpilase vahel põhimõtteline ebavõrdsus sellest, et poolte informeerituse ja tehnilise oskusteabe tase ei ole võrdne, kuna sellisel asutusel on püsiv korraldussüsteem ja tehniline oskusteave, mida üliõpilasel, kes tegutseb isiklikes huvides ja kes on sellise lepinguga seotud esimest korda, ei pruugi tingimata olla (17. mai 2018. aasta kohtuotsus Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, punkt 59).
- 39 Need kaalutlused on kohaldatavad sellises asjas nagu on põhikohtuasi, kus juriidilisest isikust tööandja sõlmib ühe oma töötajaga, kelleks on füüsiline isik, ja vastavalt olukorrale selle töötaja abikaasaga krediidilepingu, mis on mõeldud isikliku eluaseme soetamise rahastamiseks.
- 40 Isegi kui tööandja nagu EDFi peamine tegevusala ei ole pakkuda rahastamisvahendeid vaid tarnida energiat, on sellel tööandjal teave ja tehnilised teadmised, inimressurss ja materiaalsed vahendid, mis füüsilisel isikul, nimelt teisel lepingupoolel, puuduvad.
- 41 Nagu mõiste „tarbija“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b tähenduses, on ka mõiste „müüja või teenuste osutaja“ selle direktiivi artikli 2 punkti c tähenduses oma olemuselt objektiivne ega sõltu sellest, mida otsustab müüja või teenuste osutaja käsitada oma peamise või teisese tegevusalana.
- 42 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 43–46 sisuliselt märkis, siis ühelt poolt teenib oma töötajatele krediidilepingu pakkumine, millega antakse neile soodustus, mis võimaldab vara omandada, eesmärgi meelitada ja hoida kvalifitseeritud ja oskuslikku tööjõudu, mis toetab tööandja majandus- ja kutsetegevust. Selles kontekstis ei oma asjaolu, kas tööandja teenib või ei teeni lepingult otsest tulu, tähtsust tööandja käsitamisel „müüja või teenuste osutajana“ direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tähenduses. Teiselt poolt teenib kõnealuses sättes esineva mõiste „müüja või teenuste osutajana“ lai tõlgendus selle direktiivi eesmärgi rakendamist, mis seisneb tarbija kui teatava ettevõtjaga sõlmitud lepingu nõrgema poole kaitsmises ning poolte võrdsuse taastamises (vt selle kohta 31. mai 2018. aasta kohtuotsus Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, punkt 32).
- 43 Kõigist eeltoodud argumentidest lähtudes tuleb esitatud küsimustele vastata järgmiselt:
- direktiivi 93/13 artikli 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et teatava ettevõtja töötaja ja tema abikaasa, kes sõlmivad selle ettevõtjaga krediidilepingu, mille sõlmimise võimalus on põhimõtteliselt üksnes ettevõtja töötajatel ja mille eesmärk on rahastada isikliku eluaseme soetamist, on „tarbijad“ selle sätte tähenduses;

- direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et seda ettevõtjat tuleb käsitada „müüja või teenuste osutajana“ osutatud sätte mõttes, kui ta sõlmib sellise krediidilepingu oma majandus- või kutsetegevuse raames, olgugi et krediidi andmine ei ole tema peamine tegevusala.

Kohtukulud

- ⁴⁴ Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikli 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et teatava ettevõtja töötaja ja tema abikaasa, kes sõlmivad selle ettevõtjaga krediidilepingu, mille sõlmimise võimalus on põhimõtteliselt üksnes ettevõtja töötajatel ja mille eesmärk on rahastada isikliku eluaseme soetamist, on „tarbijad“ selle sätte tähenduses.

2. Direktiivi 93/13 artikli 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et seda ettevõtjat tuleb käsitada „müüja või teenuste osutajana“ osutatud sätte mõttes, kui ta sõlmib sellise krediidilepingu oma majandus- või kutsetegevuse raames, olgugi et krediidi andmine ei ole tema peamine tegevusala.

Allkirjad